

N:o 3.

Af Herr Andreas Andersson: Om tillägg till 35 § i gällande förordning angående fattigvården.

Som antalet af oäkta barn inom riket årligen tilltager, så får det allmänna, icke allenast i sedligt hänseende, utan ock i ekonomiskt, af detta olyckliga förhållande vidkännas sorgliga följder. Lagstiftningen har åtminstone i det afseendet bidragit dertill, då genom utskönningslagens, af den 10 Augusti 1877, 65:te paragraf en del af gäldenärens tillhörigheter icke få för dess gäld utmätas. Som flertalet af fäder till oäkta barn utgöras af drängar och lösa arbetare, äfvensom löntagare, de der sällan, om någonsin ega, enligt förenämnde lagrum, utmättningsbar egendom, så blir följden den, att, om de icke godvilligt vilja erlægga barnuppfostringshjälpen, dylik hjälp icke kan af dem genom tvång uttagas. Kommunernas fattigvård måste således träda emellan och de oäkta barnen få af dem uppfödas, ehuru barnens fäder ganska väl ega förmåga att bidraga till deras afkomlingars uppehälle.

Ett korrektiv måste finnas emot dessa missbruk, och jag för min del tror, att en författning, som i fråga om underhållet till oäkta barns försörjning, ställer dessas fäder i samma kategori som 35 § i Kongl. förordningen om fattigvården den 9 Juni 1871 stadgar för äkta män, då deras afföda åtnjuta fattigvårdens hjälp, skall medföra en förändring i det öfverklagade hänseendet. Till följd häraf vågar jag till Riksdagen ödmjukast hemställa, att Riksdagen för sin del täcktes besluta ett lagstadgande, hvarigenom ålades,

fäder till oäkta barn, som, genom domstols utslag, blifvit ålagd, att detsamma försörja, men detta underlåter, skall, då kommunens fattigvård nödgas bidraga till barnets underhåll, såsom 35 § i Kongl. fattigvårdsstadgan bestämmer, behandlas lika med fäder till äkta barn, hvilket underhåll af fattigvården bestrides.

Om remiss till behörigt Utskott yrkas vördsamt.

Tellerud den 15 Januari 1880.

Andreas Andersson.